

עיתון ליד"ה

עורך ראשי: עילי נורני

פברואר 2024

מורה מלווה: רענן שמש פורשנר

עורך גרפי: הלל בנבג'י

עיתון ליד"ה נפרד מתלמידי אור הנר

אחרי שהצטרפו אלינו בנסיבות איומות, למדו איתנו בשיעורים והשתתפו איתנו בפעילויות, התלמידים המפונים מאור הנר עוזבים אותנו.

עיתון התלמידים של ליד"ה מאחל לכם בהצלחה ומקווה שנפגוש אתכם בנסיבות משמחות יותר!

שלום ולהתראות: צוות

בית הספר נפרד

מנהל בית הספר ארז הקר
והרכזות מיה בן דור ותמנה
לינדן, בדברי פרידה מתלמידי
ומורי אור הנר.

מנקודת מבטם: תלמידי

אור הנר על החוויה

שלהם בבית הספר שלנו

באילו שיעורים הם נהנו
יותר? באילו פחות? וכיצד
הליד"ה נראית בעיניים של
תלמידים מבתי ספר אחרים?

דברי פרידה: מנהל הליד"ה נפרד מאורחינו

מנהל התיכון שלייד האוניברסיטה כותב כמה מילות פרידה לתלמידים ולמורים שעוזבים אותנו ומספר על חוויותיו מהחודשים האחרונים ● **כתב: ארז הקר**

אתכם - תלמידי ותלמידות אור הנר בבית הספר שלנו. בשונה מאיתנו, לא חזרתם לשגרה, ומצאתם את עצמכם, מפונים מביתכם ומהישוב שלכם, בהתחלה בטבריה ואחר כך בירושלים.

גם אחרי כמעט שלושה חודשים של היכרות, קשה לדמיין ולהבין את המציאות שנכפתה עליכם ושאינה התמודדתם במשך ארבעה חודשים. לא להיות בבית, לעזוב את הישוב המוכר, לעבור שתי מסגרות חינוך, לא לזכות בפרטיות, וזאת, במקביל להתמודדות עם הטראומה האישית של השבעה באוקטובר, הפחד, הדאגה לחטופים הקרובים, תחושות האובדן על הנרצחים שהכרתם, והכאב על הישובים הסמוכים שנפגעו.

אני מקווה שלמרות הנסיבות הקשות שהובילו להשתלבות שלכם בבית הספר שלנו, הצלחנו, גם אם במעט, להקל על התקופה, ואני מקווה, שלמרות ההקשר, שכשתיזכרו בעוד כמה שבועות, חודשים ושנים בהשתלבות שלכם בבית הספר התיכון ליד האוניברסיטה, יהיה לכם חיוך על הפנים, ותתמלאו מחשבות טובים וזיכרונות נעימים.

דברי פרידה מתלמידות ותלמיד אור הנר.

יום שבת, השבעה באוקטובר, היה היום האחרון של חופשת סוכות. במקום להתכונן לחזרה ללימודים ביום ראשון, עקבנו באותה שבת כמו כולם אחר החדשות הקשות על הטבח, ההרוגים, החטופים ותחילתה של המלחמה.

לאחר שבועיים, חזרנו בהדרגה לבית הספר. לסוג של שגרה מוזרה וקשה של למידה והוראה בזמן המלחמה. כבר בימים הראשונים חשבנו, כיצד לצד הרצון להחזיר את התלמידים והתלמידות לבית הספר, מתוך מחשבה שהשגרה חשובה לחוסן של כולנו, נוכל גם לקחת חלק במאמץ האזרחי של המלחמה. התרמנו, אספנו, מיינו ושלחנו מאות ארגזים עם ציוד למשפחות מפונות וליחידות צבאיות; קיימנו שוק בבית הספר למכירת תוצרת חקלאית של העוטף; התנדבנו בחקלאות; התנדבנו במרכזי מפונים; והכנו אוכל לשבת למשפחות של מגויסים בקהילת בית הספר.

כחודש לאחר החזרה, נקרתה בפנינו הזדמנות לקחת חלק משמעותי, מהותי ורציף במאמצי הסיוע. זכינו לקלוט

התלמידים, ולאנשי הצוות שגויסו במיוחד לטובת המשימה. אני מאחל לכם, תלמידות ותלמידים יקרים, שהחזרה אל הבית, אל אור הנר, תהיה קלה, שמחה, טובה ובטוחה, ואני מבטיח שנבוא לבקר אתכם, הפעם אנחנו נהיה האורחים ואתם המארחים.

אי אפשר שלא לסיים את הדברים עם הדרישה והתקווה לחזרתם של החטופים והחטופות שעדיין, גם אחרי ארבעה חודשים, נמצאים בעזה.

אמרתי שזכינו לסייע, כי זאת באמת ההרגשה. כאשר עלתה האפשרות או ההצעה שנקלוט את תלמידי אור הנר, מיד אמרנו כן. גם ברגעים שבהם הקליטה הייתה מאתגרת, היה ברור לנו כי זה הדבר הנכון לעשות גם ביחס לחברה, גם ביחס לקהילה המפונה, אבל גם ביחס אל עצמנו, לרצון שלנו לצקת המשמעות ייחודית בזמן המלחמה, מעבר ללמידה וההוראה הרגילה.

אני רוצה להודות לכל אנשי הצוות של הליד"ה שלקחו חלק במאמץ הקליטה, לנציגי אור הנר ושער הנגב שליוו את

ומהצוות: תמנה לינדן מברכת בשם צוות ההוראה

תמנה לינדן, רכזת שכבה ב' ומחנכת, כותבת כמה מילות פרידה בשם צוות ההוראה של התיכון שליד האוניברסיטה ● כתבה: תמנה לינדן

המעבר מהירוק של הקיבוץ לאבן של העיר דרש הסתגלות וכך גם ההכרות עם תלמידים שונים ואווירה לימודית אחרת מזו שהכרתם בשער הנגב.

פתאום מגלים שאמנם כיתה של 40 תלמידים זה צפוף אבל יש מספיק מקום בלב. היו חלקים מאתגרים יותר בשילוב – מתחילים נושא חדש בחומר הלימוד? איך נותנים מענה אישי לכל אחד? איך פותחים את הלב כשלא ברור כמה זמן תהיו פה?

בימים שאחרי ה-7.10 שאלנו את עצמנו כל הזמן, מה אפשר לעשות? איך אפשר לעזור? להחליף את התחושות הקשות בעשייה. עשינו כמה וכמה פרויקטים ברמה הבית ספרית אבל אני חושבת שהמשמעותי ביותר היה שבמהלך שלושת החודשים האחרונים זכינו לארח בבית הספר תלמידים מאור הנר (לצד תלמידים נוספים שהגיעו באופן עצמאי ממקומות שונים).

אור הנר שסמכתם עלינו ונתתם לנו את האפשרות להיות לכם בית ספר לזמן קצר, בתקופה המורכבת הזו.

אנחנו מקווים שעוד תחזרו לבקר ותזכרו את התקופה שלכם בירושלים. מחכים גם שנוכל להגיע אנחנו אליכם ולהכיר את המקום ממנו הגעתם. בהצלחה בהמשך הדרך!

תמנה לינדן, מחנכת ורכזת שכבה ב',
בשם צוות מורי ליד"ה.

בתחילת הדרך היו חריקות אבל ככל שעבר הזמן אנחנו מקווים שהצלחנו לתת את המענה הנכון עבורכם. אנחנו בעיקר היינו מלאי הערכה כלפיכם וכלפי המאמץ שעשיתם להגיע ולהיות. שיתוף הפעולה עם הצוות המלווה של אור הנר היה משמעותי וחשוב, עזרתם לנו לראות את הילדים ומה הם צריכים.

תודה לתלמידים של ליד"ה שפתחו את הלב ואת הבית שלהם. תודה לתלמידי

שיר פרידה

כמתנת פרידה, אנו מעניקים לכם, אורחינו העוזבים אותנו, שיר, בתקווה שהוא ימצא לכם מקום בלב ● באדיבות: ליאורה גרוסמן

בשביל הזה/אמיר גלבע

בשביל הזה ודאי לי שוב לא אעבר. עתה
אלחץ כף ידי אל קלפת העץ. אפטר עוד
לפני שירד הגשם יעבר כאן מי אחר וילחץ
גם הוא כף דו אל קלפת העץ ובלי
דעת יוסיף מגע אור על גבי מגע אור

ואחר זבא הגשם. וכל המגעים עמו יגלו מטה אל
אדמת גזע העץ ויספגו באדמת גזע העץ ויבואו בשרשים ויעלו
בגזע ובענפים וימלאו את העלים ירקות
חדשה. היכן אהיה אני כאשר נשימת ידיים ירקת
וקצרה שלי ושל הבא אחרי ישתלבו במשך
הנושם של ירוק העד

מנקודת מבטם: תלמידי אור הנר מספרים על חוויותיהם מהתקופה

לפני מספר חודשים, הצטרפו אל בית הספר מספר בלתי מבוטל של תלמידים מאור הנר. את התקופה הקשה שבילו בירושלים ליוו אינספור חוויות לטוב ולרע, וגם החוויה שלהם בבית הספר היא אחת מהן. לכבוד החזרה של רובם הביתה, יצרנו כתבה מיוחדת, קצרה וקולעת, שאמנם רחוקה מלסכם את כלל התחושות של המפונים, אבל נוגעת בהן מכמה מקומות. ● **כתבה: ענת ליבשין**

יותר מתקדם ממה שאני יודעת, כי הרי בכל זאת פספסתי בתקופה הזאת, עד שהתחילו לשלב אותנו בבתי ספר. וכזה ביאס אותי, כי אני רגילה להיות על החומר. גם נוצר לי פער, כי היה לי כל מיני פגישות מהבית ספר ומיונים, ויצא שלא הגעתי."

ההתגוררות במלון גם היא מהולה בטוב ורע. היא שמחה שיש אוכל מוכן, אבל היא אוהבת לבשל. היא מרוצה שיש חדר כושר קרוב והתחילה להתאמן בו, אבל קשה לה לחיות בחדר אחד. לחיים בחדר אחד היא כבר התרגלה בסופו של דבר, וכשחזרה לישון בבית שלה היה לה מוזר פתאום להיות במרחב כזה גדול. היא נהנית להסתובב בירושלים במתחם התחנה לדוגמא, שנמצא צמוד כמעט למלון (מלון אוריינט), ואפילו הלכה לשוק ולמסעדות עם שלוש בנות בשם שירה שהכירה. עם זאת, היא כבר לא יכולה לחכות לחזור לעשות הליכות בקיבוץ ולהיות קרובה יותר למשפחתה מאשקלון.

ברצון ואדיבות נהדרת, הסכימו שני תלמידים מאור הנר שהצטרפו אל שכבה ו' לספר קצת על התקופה האחרונה, איך שהם מתמודדים איתה ומה הם חושבים ומרגישים באותו ההקשר.

דנה אהרוני מכיתה ו'3 מספרת שהתקופה האחרונה הייתה מלאה עליות ומורדות, יתרונות וחסרונות. בנוסף לשלושת בתי הספר ביניהם עברה בשנה האחרונה, עברה רק בכיתה י' לגור באור הנר וללמוד בשער הנגב, ולפני זה הייתה גרה באשקלון. היא אומרת שלמרות שהשינויים והתקופה היו קשים, ושלהסתגל ולהכיר אנשים חדשים הן מיומנויות שחשוב ללמוד. למרות האווירה הטובה, המורים, התלמידים, ושהיא מחשיבה את ליד"ה לבית ספר ממש טוב, היה קשה לה למצוא את עצמה בחומר הלימודי: "ברוב המקצועות הייתם יותר מתקדמים ובחלק עדיין ניסיתי לבוא, זה היה קצת קשה כי זה

על תלמידים מו'2 הוא אמר שדווקא עליו לא צעקה, ושהיה רק עד.

אחד מהשיעורים הכי חווייתיים ומגבשים שהיו לו בבית הספר, אותו הוא זוכר לטובה הוא אחד מהמפגשים הראשונים שהיה בהם – שיעור הכנת סושי.

חשוב לו להדגיש בעיקר ולומר, "אנחנו באים מסביבה מאוד קשה והליד"ה, אני חייב להגיד, ידעו לקבל אותנו. באמת חשוב לי מאוד להגיד את זה, שהליד"ה ידעו לקבל אותנו כמו שצריך. לפחות ככה הרגשתי, כלומר קיבלתי את המענה איפה שצריך."

בהקשר הנרחב יותר של ירושלים (ולא רק הליד"ה), הוא נהנה ממגוון האפשרויות שהעיר מציעה ושלא ניתן לנצל בקיבוץ. כמו שהוא ניסח את זה, בירושלים אפשר לבוא ולהגיד "היום אני אלך ל-". למוזיאון, לתערוכה, למה לא? בקיבוץ אפשר רק ללכת לשדות. מצד שני, יש בעיר גם בניה עירונית שהוא לא רגיל אליה וזו סביבה אורבנית, שאינה המועדפת עליו.

מיה בן דור, מורה, מחנכת, ורכזת שכבה ד', כתבה בקצרה על הקשר המיוחד שהיה למורים עם התלמידים מהקיבוץ –

"באחד הימים האחרונים קיבלתי הודעת ווטסאפ, די מאוחר בערב, מתלמידה מפונה שלי. "הי, אנחנו ליד הבית שלך, אפשר לבוא להגיד שלום?".

אלעד בן לולו מכיתה ו'2 הוא בן אדם מאוד אומנותי. למעשה, לא רק שהשיעור האהוב עליו בליד"ה הוא שיעור אומנות, הוא גם פינה זמן לערוך את הראיון באמצע סמינר אומנות דו-יומי של שער הנגב בחסות האקדמיה בצלאל.

על הסמינר הסביר – "אנחנו עוברים סדנאות, מדברים על הפרוייקטי גמר שלנו באומנות, זה טיול שהוא מאוד חווייתי. זה מאוד נחמד, מאוד כיף, וגם סוף סוף לפגוש את החברים מהבית ספר הקודם, וקצת להתגבש". הוא ממשיך ואומר שלא יוצא לו להיות הרבה עם חבריו מבית הספר, כי הם כולם פזורים ברחבי הארץ, חלקם בחזרה בבתים וחלקם עדיין לא, והוא נמצא בירושלים בכלל. הוא יוצא דופן, כיוון שבניגוד לשאר התלמידים באור הנר יישאר בבית הספר עד אפריל. "אני מצד אחד רוצה להתחבר לליד"ה ושמח שיש לי הזדמנות עד אפריל, מצד שני אני גם די מבואס כי אני עדיין רוצה לראות את החברים שלי. אבל המפגש הזה נותן את המוטיבציה להישאר עד אפריל."

ליד"ה נבדל מבתי ספר אחרים גם ברמת הלימוד האינטנסיבית אבל גם בשם, במוניטין. הוא אוהב את ליד"ה ושמח ללמוד כאן, ומעבר למבנה המסובך שקל לו להיאבד בו, אין לו הרבה ביקורת על בית הספר. גם כשנשאל על המורה לאנגלית שצעקה

רוצים. במרוצת הזמן, בית הספר (ואני בתוכו) כמסגרת למד להתאים את עצמו למצב ולצרכים של התלמידים, ואני מקווה שגם התלמידות והתלמידים למדו להכיר אותנו – את המורים, התלמידים והמסגרת – טוב יותר. נדמה לי שאחרי כל קשיי ההסתגלות והחיכוכים, כולנו נתגעגע אחרי הפרידה הקרובה. התכניות למפגשים ולביקורים באור הנר כבר קורמות עור וגידים, ואין ספק שנשארו גם סיפורים לספר לנכדים. הלוואי שיבואו על כולנו ימים של שלום ושל שקט."

הפרידה שמתקיימת ביום ראשון מסמלת סגירה של תקופה הזויה ולא קונבנציונלית, אבל גם לחלקים היפים והמרגשים יותר שבה. נאחל לכל הילדים מאור הנר לחזור בבטחה לביתם, ושהמשך השנה יהיה מוצלח הרבה יותר.

למרות שאני בד"כ די מקפידה על דיסטנס מהתלמידים שלי בכיתה י', בפעם הזו הסכמתי, ואפילו בשמחה. אני חושבת שהדוגמה הזו ממחישה לא רע את חוויית המורה לתלמידים מפונים – המסגרות מתרחבות, הגבולות קצת משתנים, והדבר החשוב ביותר הוא יצירת הקשר האנושי, הבלתי אמצעי, עם מי שבשיא גיל ההתבגרות נתלשו מבתיהן ומבתיהם, מבית הספר, מהחברות והחברים.

הייתי שמחה לספר שהבנתי את זה מלכתחילה, אבל לא. כששמעתי שמגיעים לליד"ה תלמידים מאור הנר, שפוונו מהקיבוץ, מיד הכנתי מערכי שיעור שחשבתי שיתאימו, עבודה בקבוצות כדי שיתגבשו מהר עם הכיתה, ובקיצור עשיתי את מה שאני יודעת לעשות. מהר מאוד הבנתי, בעזרת התלמידות והתלמידים, שזה בכלל בכלל לא מה שהם צריכים או

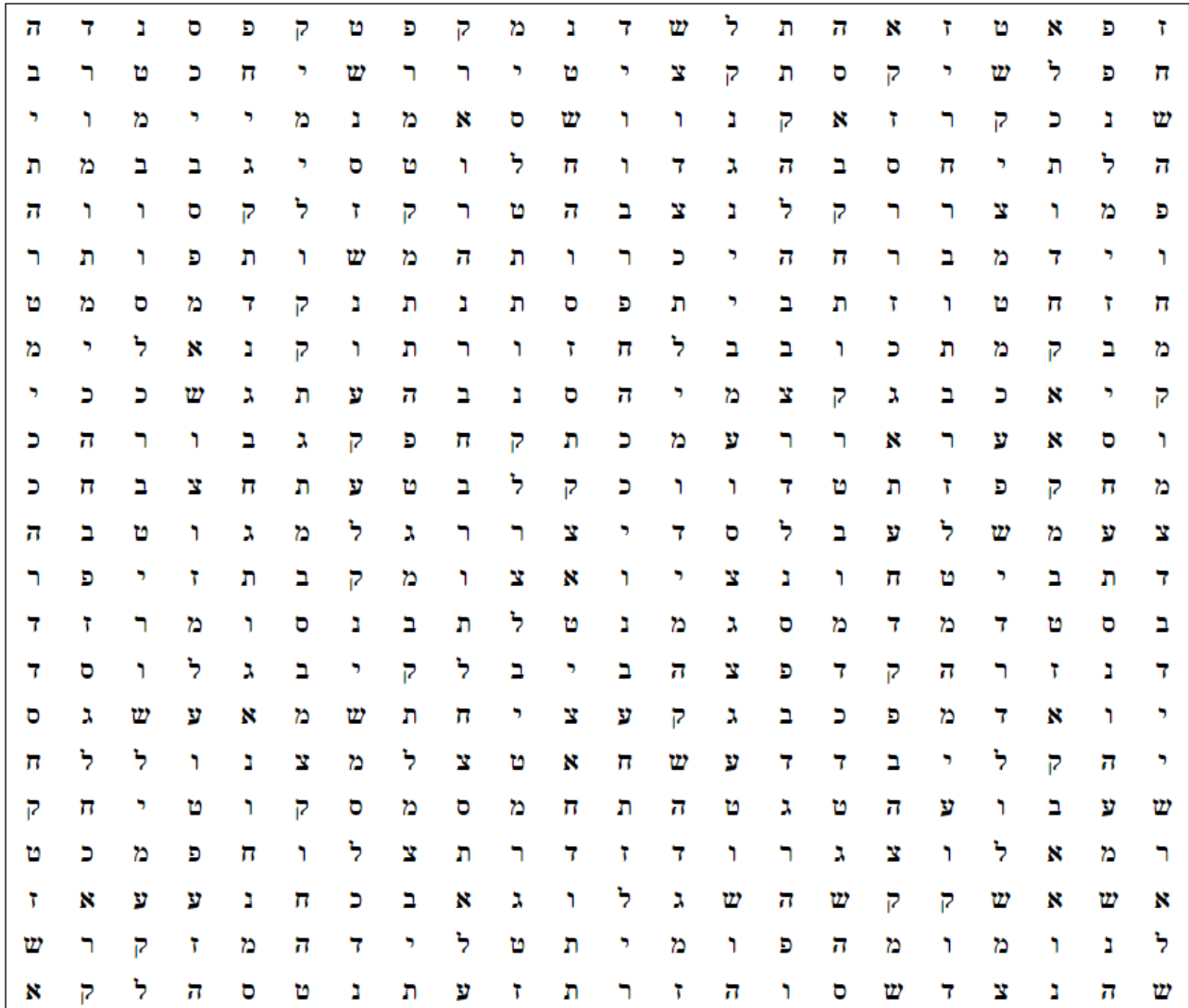
שלט קבלת הפנים

שתלינו בני"ס

ב-23.11.2023

תפזורת

יצר: הלל בנבג'י

ביטחון _____	אור הנר _____
קהילה _____	ליד ה _____
התנדבות _____	תמיכה _____
אחדות _____	מעבדה פדגוגית _____
להזור _____	ירושלים _____
לימודים _____	עוטף עזה _____
שלום _____	הביתה _____
בית _____	ישראל _____
דרום _____	הרבות ברזל _____
קרובים _____	חיבור _____
מפגש _____	גבורה _____
היכרות _____	מקום _____
חברות _____	מלחמה _____
שותפות _____	תקווה _____